

A kereszt - David Bolton

The Cross by David Bolton

1. rész: Isten örökkévaló szenvedélye

Part 1: The Eternal Passion of God

Ébredtél már fel olyan eleven rémálomból, hogy kivert a hideg veríték, a szíved hevesen kalapált, elmédet és érzelmeidet teljesen felkavarta annak a megpróbáltatásnak az intenzitása, amin éppen keresztülmentél? Én igen, és elmondhatom, ez az egyik legrosszabb tapasztalat az életben.

Az olyan embereknél, akik valamilyen megrázó élettapasztalaton mentek át, ilyen rémálom gyakran előfordulhat. Az ő rémálmaik azonban nem valamilyen tudatalatti képzelgéshez köthetők, hanem ahhoz, amit valójában átéltek és elszenvedtek. Ez különösen megrázó, mivel érzelmileg és lelkileg „újra élük” azokat a valós eseményeket, amelyeken korábban átmentek. Milyen erőteljesek tudnak lenni az álmok a tapasztalatok létrehozásában és felelevenítésében! Érzelmileg és lelkileg olyan valóságyszerűen meg tudjuk élni az álmainkat, mintha azok valóságosak lennének.

Az emlékek ugyanígy működnek, bár nem annyira tisztán és elevenen emlékszünk rájuk. (Legalábbis én nem! 😊) Azonban minél tisztábbak és elevenebbek az emlékek, annál inkább „újra tudunk élni” egy megtapasztalást. Bizonyos emlékek annyira bevésődtek az elménkbe, hogy ha újra előhívjuk azokat, a korábban megélt érzések újra elárasztanak bennünket.

Valójában mindazt, amit megtapasztalunk a természetes életünkben, megtapasztaljuk az elménkben is. Az agy tudatos és tudatalatti része feldolgozza mindazt a hatalmas mennyiségű információt, amit a testünkön keresztül kap, és így tapasztaljuk meg az életet. Amit látunk és hallunk, ízlelünk, szaglunk, a fájdalmak és az örömök, mind mentális jelenségek, amelyek a valóság megtapasztalásává válnak számunkra.

Isten örökkévaló gondolata és szíve

Mindezeknek köze van a dicsőséges Istenről alkotott felfogásunkhoz. Ha ezek a dolgok igazak a számunkra, mennyivel inkább igazak az örökkévaló, mindentudó Isten számára.

Álljunk meg egy percre és gondolkodjunk el Isten következő tulajdonságain:

Istenünk „örökkévaló”; tehát kívül áll az időkorlátan, ezért minden dolgot, a múltat, a jelent és a jövőt egy átfogó MOSTBAN látja. Az időben minden dolog egyszerűen Isten örökkévaló JELENÉNEK a része. Ő a „VAGYOK”, aki az örökkévalóságban lakozik.

A.W. Tozer „A Szent ismerete” (The Knowledge of the Holy) című könyvében azt mondja, hogy „*Isten az örökkévalóságban lakozik, de az idő Istenben lakozik. Ő már megélte minden holnapunkat, mint ahogy már megélte minden tegnapiunkat is.*” (45. old.)

Másodszor, Istenünk „mindentudó”; „*bölcsességének nincsen határa*” (Zsolt. 147: 5). Tökéletes az ismeretben. Mindaz, ami megismerhető, az Ő végtelen elméjében tökéletesen „látható” a jelenben. Ismeretéhez semmilyen múltat, jelent, vagy jövőt nem kell hozzáadni, és semmi sem halványul el, vész el, vagy tűnik el benne. A „múlt” és a „jövő” ugyanannyira tisztán létezik elméjében, mint a „jelen”, mert ez mind „jelen idő” Őbenne.

Ez számunkra, akiket az idő korlátok közé szorít, szinte felfoghatatlan. Az emlékek által részletekre vissza tudunk emlékezni a múltból, tudunk álmodni és élénken képzelődni a jövőről, de csak a jelen eleven és „valóságos” a számunkra. Ez nem így van a VAGYOK esetében. Isten tökéletesen megtapasztal minden dolgot, ami valaha létezett, létezik, vagy létezni fog az Ő teremtésében, a kezdettől a végig, egyidejűleg és jelen időben.

[Stephen Charnock](#), a puritán lelkész és teológus, „Isten létezése és tulajdonságai” (The Existence and Attributes of God”) c. klasszikus művében azt írja, „*Isten tehát nem tud többet most, mint ezelőtt tudott; és a világ végén nem fog többet tudni, mint amennyit most tud; és az örökkévalóságtól fogva nem tud kevesebbet, mint amennyit most tud, és tudni fog az örökkévalóságon át. Bár a dolgok létrejönnek és elmúlnak, Isten ismerete nem változik velük együtt, mert Ő épp olyan jól ismeri őket, mielőtt voltak, mint amikor vannak, és épp olyan jól ismeri őket, amikor elmúlnak, mint amikor a jelenben léteznek.*” (Első kötet, 461-416. old.)

Ezeken kívül, Istenünk a „szeretet” is. A végtelen, örökkévaló tudás mellett, mely betölti Isten elméjét, van egy ennek megfelelő érzelmi valóság is, amely betölti az Ő szívét. Isten, aki tökéletes az ismeretben, tökéletes a SZERETETBEN is. A szíve érez, törődik, vágyakozik, örül, szomorkodik, elégedett, összetörik. Mindaz, ami jelen van az elméjében, végtelenül és kibogozhatatlanul összekapcsolódik a szívével, és mindkettő teljességét tökéletesen megtapasztalja az örökkévaló MOSTBAN.

Sok elágazása van ennek az igazságnak Istenről, de most a legjelentősebbek közül is csak egyre szeretném a figyelmet ráirányítani; arra, amelyik Isten örökkévaló céljának a középpontjában áll:

A kereszt

Visszaemlékszem egy több évvel ezelőtti megtett hosszú utazásra, amikor autóvezetés közben a keresztről gondolkodtam. Egyrészt arról elmélkedtem, hogy Isten örökkévaló igazsága hogyan nyert teljes elégtételt minden ember számára, mindenkorra, Krisztus szenvedése és kereszthalála által. Azon tűnődtem, hogy Krisztus *ideig-óraig tartó* szenvedése és halála hogyan „egyenlítette ki” Isten *örökkévaló* ítéletének bűn miatti „számláját”. Amikor a bűnt örökkévaló büntetéssel ítéli meg, Krisztusnak a bűn miatt az időben korlátozott büntetése hogyan lehetett elég, mint igazságos fizetség? Az igazat megvallva, nem igazán tudtam ezt összerakni gondolatban.

Aztán éreztem, hogy az Úr elkezd a szívemhez szólni és megnyitja az értelmemet. „Nem a szenvedés órákban és napokban mért *időtartama* számít, hanem a szenvedés *mélysége* az, amit véghez kellett vinni. A szenvedés időtartama nem idővel van mérve, hanem az örökkévalósággal.”

Ekkor felismertem, hogy a kereszt, Isten szemszögéből nézve az Ő elméje és szíve számára egy *örökkévaló jelen idejű valóság*, amely kívül áll az idő korlátján. Rájöttem, hogy mindaz, amit az Atya, a Fiú és a Szent Szellem megtapasztalt Krisztus szenvedéseiben és kereszthalálában, ugyanannyira jelen idő most, mint akkor volt. Istennek „emlékeznie” sem kell rá, hogy valamit a múltból az emlékezetébe idézzen, mert ez annyira jelen idő a számára most, mint amilyen akkor volt, amikor megtörtént.

Hasonlóképpen, mielőtt az idő elkezdődött, mielőtt a teremtés Isten szava által előállt, a Krisztus kezeit és lábait átszűrő szögek élénk valósága, a homlokáról csöpögő véres veríték, a haláltusa lélegzetvételei, a repedezett, száraz ajkak, az oldalát átdöfő dárda; a bűn súlya és az, hogy az Atya elhagyta Krisztust, ugyanolyan tapasztalati valóság volt Isten számára, mint az a nap, amikor Krisztus a kereszten függött.

Isten ismeretének végtelen tökéletességében még az „örökkévaló jövőben” sem fog a kereszten elvégzett áldozat elhalványulni. Ez egyszerűen *lehetetlen*.

Ismét Steven Charnock mondja, „*Létezését tekintve minden dolog múlt, jelen és eljövendő; de nincs múlt, jelen és eljövendő Istennek a dolgok felőli ismeretének tekintetében, ...*” (1. kötet, 285.old.)

Isten „ismerete” ezen kívül nem pusztán technikai, meddő, szenttelen, tényszerű „fejben lévő ismeret”, hanem sokkal inkább valóságos, *tapasztalati* ismeret, ami kibogozhatatlanul összekapcsolódik Isten szívével és elméjével. Mindaz, amit Isten megtapasztalt Krisztus szenvedéseinek *pillanatában*, teljes mértékben megtapasztalja az Ő örökkévaló jelenének *pillanatában*.

Amikor tehát Isten az Ő örökkévaló tanácsában megalapította az Ő örökkévaló célját, tudva, hogy ebben benne lesz a kereszt, úgy tette ezt, hogy tudta, a kereszt szenvedése Őbenne visszafordíthatatlan, állandó jelenlévő valóság lesz örökké.

Ez olyan dolog volt, amin korábban sohasem gondolkodtam el. Abban a pillanatban a keresztnak olyan jelentősége lett számomra, amely folyamatosan növekedett és sokkal

nagyobb lett, mint amennyit eddig felfogtam belőle. Felismertem, hogy Krisztus szenvedései a kereszten, és az Atyáé és a Szent Szellemé (szellemi, kapcsolati és érzelmi értelemben) nem pusztán egy időben lezajló esemény volt, hanem *egy állandóan ismert és megtapasztalt, soha el nem halványuló örökkévaló valóság*. A Szentháromság Isten végtelen természetéből kifolyólag nem is lehet más.

Isten örökkévaló „szenedélye”

Eredetileg azt a címet adtam ennek az írásomnak, hogy „A keresztt és Isten örökkévaló szenvedése”, de megváltoztattam arra, hogy „A keresztt – Isten örökkévaló szenedélye”, mert a keresztt örökkévaló valóságának nemcsak a szenvedés oldalára akartam a figyelmet összpontosítani, hanem bele akartam foglalni a keresztt jelentésének nagyobb teljességét, mivel kapcsolódik Isten szívének örökkévaló céljához. A „szenedély” szó mindkét jelentést hordozza.

A „szenedély” eredetileg és szó szerint is azt jelenti, „szenedés”. Ezért nevezik Krisztus halálát megelőző, és halálához vezető szenvedéseit „passiónak”, kínszenvedésnek (a szenedély szó az angolban a „*passion*” szóval van kifejezve – ford. megj.). Amint korábban azt már érintettük, mindaz, amit az Atya elszenvedett a szívében, amikor kiöntötte az emberiség bűne miatti haragját saját Fiára, és mindaz, ami megrendítette a szívét, amikor megtapasztalta a közötte és Örök szeretett Fia közötti elszakadást, amikor Jézus az ítélet poharát teljesen kiitta, egy örökkévaló megtapasztalás az Atya szívében, ami nem halványul el. Mindaz, amit a Fiú elszenvedett és megtapasztalt, mind isteni, mind emberi mivoltában, a keresztt megelőzően és a kereszten, valamint bármi, amit lelkében és szellemében megtapasztalt, amikor teste a sírban feküdt, állandóan jelen van az Atya örökkévaló elméjében és örökkévaló szívében. Ugyanez igaz a Szent Szellemre is, aki nemcsak jelen volt azon a napon, megtapasztalva a Golgota szörnyűségének számtalan részletét, hanem örökkévalón ismeri azokat, ugyanazon isteni természettel, amelyek az Atyát és a Fiút jellemzik.

Isten tudásának megváltozhatatlan tökéletességéből kifolyólag *Krisztus meghatározott ideig tartó szenvedései* valójában *Isten örökkévaló szenvedései, Isten örökkévaló „szenedélye”*.

A „szenedély” szó azonban nemcsak „szenedést” jelent, hanem *intenzív, heves, sőt vehemens érzelm* kifejezésére is alkalmazzák. A szeretet és harag, vágy és gyűlölet magával ragadó érzésének kifejezésére használják. A mi Istenünk intenzív, heves és tüzes érzésű Isten. Ő a végtelen szeretet Istene, féltékeny Isten, megemésztő tűz. Ő a bűnnel, romlottsággal és halállal szemben haragvó és dühös Isten. Ő a kibeszélhetetlen öröm, gyönyörűség, dicsőség és megelégedettség Istene. Ezek Isten örökkévaló szívének heves érzései, és mind teljes erővel egyetlen központi dologra összpontosulnak: az Úr Jézus Krisztus kereszttjére. Itt nyilvánul meg és mutatkozik meg Isten szeretetének teljessége. Itt töltetik ki Isten haragjának is a teljessége. Mindaz, amire Isten vágyik, itt találja meg beteljesülésének reménységét. Mindaz, amit Isten gyűlöl, itt találja meg végső veszttét. Kibeszélhetetlen öröm, gyönyörűség,

dicsőség és meglepedettség szabadul fel itt, amikor elhangzik Isten Báránya győzelmi felkiáltása: „elvégeztetett”. Minden végtelen és örökkévaló szenvedély itt teljeseedik be. Isten érzelmeinek forrataga örökké e körül a középpont körül forog, mert ez meg nem szűnő és el nem halványuló valóság annak, akinek a neve „VAGYOK”.

* * *

Ezt az elmékedést azzal kezdtem, hogy az álmok hogyan okozhatnak mentálisan és érzelmileg olyan megtapasztalásokat, mintha azok valóságosak lennének, amelyek nem ebben a pillanatban történnek velünk. Ez a legközelebb álló emberi hasonlat, ami eszembe jutott ahhoz, hogy segítségünkre legyen abban, hogy megértsük Istennek minden időben minden dologról alkotott tapasztalati ismeretét. Az Ő tudása, ismerete, azonban, *nem* egy álom, hanem valóság, amely mindig mindenkor jelen van Ővele és Őbenne.

Ezeken a dolgokon elmékedve, tehát hiszem, nem túlzás azt mondani, hogy a kereszt és Isten szenvedélye, amely hozzá kötődik, sokkal hatalmasabb és mélységesebb, mint ahogyan azt valaha is elképzeltük.

Szánjunk időt arra, hogy elgondolkodjunk dicsőséges Istenünknek ezeken a mélységes titkain, és kérjük Őt, adjon nekünk nagyobb bölcsességet és megértést ezek felől a dolgok felől az Ő Szent Szelleme által.

2. rész

A Sátán legyőzése egyenlőtlen feltételek mellett

Part 2: The Unlevel Playing Field of Satan's Defeat

Ha te lennél Isten, hogyan bánnál el a Sátán lázadásával? Számomra egyáltalán nem okozna nagy gondot. „Mivel én vagyok Isten, és mivel szent vagyok, ő pedig nem, és mivel én hoztam őt be a világba, ezért ki is tehetem onnan. Legalább a többi angyalt is megtanítja arra, hogy ne vágyjanak nagy dolgokra.” És ezzel el is lenne intézve. Nyilvánvalóan Isten nem ezt a módot választotta. Az Ő útjai nem a mi útjaink. Akkor mit választott Isten arra, hogy elbánjon Lucifer lázadásával?

Először is, nézzük meg a Sátán lázadásának természetét:

„Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. Felibük hágnak a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz.” (Ézs. 14:13-14). *Büszkeség* töltötte el az arkangyal szívét:

„Az égbe megyek fel.”

Isten, aki szent, igazságos és mindenható, könnyen megítélhette volna őt ott helyben, és örökre eltávolíthatta volna őt a jelenlétéből, de mégsem tette.

Vajon miért nem?

Egy percre gondoljuk át, mi történt volna, ha Isten azonnal ítéletet gyakorol a Sátán fölött. Mit okozott volna az *a menny légkörében*?

Ezt megelőzően az egész mennyet dicsőség, dicséret, imádat, magasztalás, szeretet, csodálattal teljes tisztelet, szépség, egység, harmónia és szentség töltötte be. Az angyali seregek Istent imádták és szolgálták az Ő kibeszélhetetlen fensége, mindent meghaladó szentsége és végtelen szeretete miatt. Békesség uralkodott.

Lucifer lázadása valami idegen, ismeretlen, zűrzavart és rombolást okozó dolgot engedett be.

Ha Isten, a mindenható Teremtő, gyors és végső ítélettel válaszolt volna, a menny légköre azonnal és örökre megváltozott volna. Isten abban a pillanatban olyan Istenné vált volna, aki egyszerűen nemcsak féltő tisztelettel és szeretettel imálandó és szolgálendő, hanem akitől örökké *rettegni* kell. Az angyali imádat és engedelmesség egy félelemérzéstől átjárt, pusztán önvédelmi szolgálattá vált volna. Nem a szeretet és a csodálat légköre lett volna a jellemző, hanem egy mindenütt jelenlévő, kikerülhetetlen félelemérzés.

Isten nem ilyen mennyet akart. Úgy akart elbánni ezzel a lázadással, hogy a teremtményeivel való szerető, örvendező, békés kapcsolat közben ne sérüljön. Lucifer nem fertőzheti meg a menny igazi légkörét sem lázadásával, sem megítéltetésének végrehajtásával.

Isten nem viheti véghez a tervét *egyenlőtlen feltételek között, kihasználva előnyét*, hogy Ő a Teremtő, ellenfele pedig egy teremtmény; hogy Ő a végtelen hatalmú Isten, ellenfele pedig korlátozott hatalommal rendelkezik. Más módon kell tervét kiviteleznie, ami nem lesz könnyű!

Annak érdekében, hogy a küzdelem *egyenlő feltételek szerint történjen*, Isten nem gyakorol ítéletet a Sátánon közvetlenül, hanem *más valakit tesz alkalmassá* arra, hogy megítélje ellenfelét. Aki erre alkalmas lesz, ugyanolyan korlátozásoknak lesz alávetve, mint a teremtményei. A büszkeség és önfelmagasztalás ugyanolyan kísértéseinek lesz kitéve, mint Lucifer, de Ő győzni tud! Ily módon *alkalmassá* fog válni arra, hogy erkölcsileg kiérdemelve, megkapja Istentől a hatalmat a Sátán megítélésére, aki a büszkeség és lázadás ugyanazon kísértésének engedett.

Így a küzdelem *egyenlő feltételek között* történik. És ez az, amit úgy hiszem, az Éden kertjében látunk, Ádámnál. Lehetett volna teljesebb módon kibontakoztatni, de az a „hadszíntér” valójában nem a végső terve volt Istennek. Ő valami még nagyobb

tervez; Ő nem egyszerűen csak igazságot akar tenni, hanem mindent felülmúló dicsőségét akarja megmutatni.

Isten végső terve azonban az, hogy *egyenlőtlen feltételek között történjen a küzdelem, minden tekintetben megadva az előnyt az ellenfelének. Ha ilyen feltételek között győzedelmeskedik, akkor felettébb való dicsősége fog megnyilvánulni, és elvitathatatlan joga az ítélethez.*

Isten nagy terve az, hogy a Fiát, mint embert, akit kisebbé tett ellenfelénél, küldje be az arénába *egyenlőtlen* ellenfélként a Sátánnal szemben; „*kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál*” (Zsoltárok 8.5. KJV), „*Jézus, a ki egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál*” (Zsidók 2:9).

Isten ebben a tervében a Fiát az önérdek és a személyes nyereség *sokkal nagyobb kísértésének* tette ki, amit Lucifer valaha is átélt, azért, hogy mint *Emberfiát* a kísértés végső próbája fölött győzedelmeskedve *kétségbevonhatatlanul alkalmassá* tegye arra, hogy ítélőbírója legyen a Sátán lázadásának.

Az Emberfia nem csupán azért győz, hogy *megelégszik* helyzetével, és nem sóvárog magasabb pozíció után, ahogyan Lucifer tette, hanem *határozottan* győz az által, hogy egészen magáévá teszi azt a lelkületet, amely az „*égbe megyek fel*” lelkülettel teljesen ellentétes.

Ezt a lelkületet, amely Krisztus Jézusban volt, a Filippi 2:6-8 nagyon világosan fejezi ki:

„Aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíti, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén; és mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig.”

Ezzel minden ponton megcáfolja és legyőzi Lucifer felemelkedni vágyó lelkületét:

„Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. Felibük hágok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz.” (Ézs. 14:13-14).

„Hasonló leszek a Magasságoshoz” helyett Krisztus *„nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő”*.

„Az égbe megyek fel” helyett *„önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén”*.

„Fölé helyezem ülőszékemet” helyett *„megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig”*.

Tovább már nem is mehetett volna *lefelé*. Az „égbe megyek fel” lelkülettől már nem is tudott volna jobban eltávolodni.

Lucifernek az Atyával szembeni minden „Én fogok” kihívására válaszolt az Emberfia és legyőzte őt Atyja iránti még nagyobb átadással: „legyen meg a Te akaratod”. A Sátán minden sóvárgó, felemelkedni vágyó gondolatával Krisztus szembeszállt, és legyőzte egy még nagyobb önátadással, önmagát megalázó gondolattal és tettel.

A KERESZTEN végérvényesen megalázta, megtagadta, megüresítette, kiszolgáltatta, alárendelte, és a legvégsőig menően áldozatul adta magát, teljesen és véglegesen diadalt aratott, győzedelmeskedett, diadalmaskodott, győzött és *alkalmassá vált!*

Kiontott vére mindent eldöntő győzelmének az örök jele és jelképe lett.

„Elvégeztetett!”

„És látok annak jobb kezében, aki a királyiszékben ül, egy könyvet, amely be volt írva belől és hátul, és le volt pecsételve hét pecséttel. És látok egy erős angyalt, aki nagy szóval kiált: Ki volna méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecsétjeit? És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld alatt, nem tudta a könyvet felnyitni, sem ránézni. Én azért igen sírok, hogy senki nem találta meg méltónak a könyv felnyitására és elolvasására, a ránézésre sem: És egy a Vének közül monda nékem: Ne sírj: íme, győzött a Júda nemzetségéből való oroszlán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és felbontsa annak hét pecsétét. És látok a királyiszék és a négy lelkes állat között és a Vének között egy Bárányt állani, mint egy megöletettet, hét szarva és hét szeme volt, ami az Istennek hét Szelleme, amely elküldetett az egész földre. És előjön és elveszi a könyvet a királyiszékben ülőnek jobb kezéből. (Jelenések 5:1-7).

Győzött a Bárány, és minden hatalom az ítélet gyakorlására az Emberfiának kezébe adatott, aki méltóvá tétetett rá.

“Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta; és hatalmat ad néki az ítélettelre is, mivelhogy Embernek Fia” (János 5:22, 27).

Most, amikor az angyalok rátekinenek a mindenható Teremtőre, a Szentre, nem remegnek örökkévaló félelemmel és nem állandó rettegéssel szolgálják Őt. *Most* a menny légköre csodálattal, ámulattal és Isten dicsőségével teljes. Isten olyan elképzelhetetlenül messzire elment, hogy nemcsak igazságosan ítélte meg ellenségeit és megtisztította teremtett világát a lázadástól, hanem ezt az alázat, gyengeség és szenvedés erején keresztül tette. Ilyen Isten az, akit véges és gyenge teremtményei szerethetnek, bízhatnak benne és kibeszélhetetlen örömmel és hódolattal imádkozhatnak örökkön-örökké.

„És látom, és hallom a királyiszék, a lelkes állatok, és a Vének körül sok angyalnak szavát; és az ő számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer; Nagy szóval ezt mondván: Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és

hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást. Sőt hallom, hogy minden teremtett állat, a mely van a mennyben és a földön, és a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké. És a négy lelkes állat monda: Ámen. És a huszonnégy Vén leborult és imádja az örökkön örökké élőt”
(Jelenések 5:11-14).

~~~~~

A kereszt munkájának ez az ítélettel kapcsolatos része az, ami csak egy vetülete a kereszt teljes üzenetének. Most, Nagypénteken azért választottam ezt, hogy erre a szempontra irányítsam a figyelmet. A keresztet most egy újabb szemszögből látjuk, amelyből talán eddig, vagy az utóbbi időben nem volt vizsgálva. A kereszt általi megváltás és megszentelődés munkája szintén olyan vetületek, amelyekről mélyen el kell gondolkodnunk minden nap. Isten áldja meg az olvasót a „Bárány szemlélése” közben!

Fordította: Simcsik Eszter